

Ja a Boh!

Opäť Vás bratia a sestry, milí priatelia zo srdca pozdravujem a teším sa, že ste zablúdili na tento môj príspevok, ktorý píšem v čase pandémie, v čase zatvorených kostolov. Dúfam, že nám všetkým aspoň trošičku pomôžem v prežívaní tohto náročného času.

Pán Ježiš nás pozýva počas tohto obdobia k tomu, aby sme sa v našich izbičkách, za zatvorenými dverami, stretli s Ním, aby sme sa s ním vedeli porozprávať. Svet, v ktorom žijeme, nám často, samozrejme z našej viny, nedovoľuje stretnúť sa s Ním. Máme toľko povinností, toľko veľa vecí chceme stihnúť, tak veľmi sa niekam, alebo za niečím ponáhľame, že nemáme na Neho čas. Dokonca aj v nedele, sa namiesto stretnutia s ním počas sv. omše, vieme vybrať do obchodných centier, aby sme si nakúpili.

A On, nám teraz ukazuje, že to vôbec nie je také dôležité, že sa môžeme zaobiť bez nedeľného nakupovania, že môžeme spomaliť, že čas pre rodinu vieme využiť zmysluplnejšie. Dá sa to? Áno, dá! Ukazuje sa, že to nedeľné nakupovanie nie je nevyhnutné. A práve v tom čase, nás On pozýva, aby sme sa v našich izbičkách, v našich príbytkoch vedeli viac sústrediť na Neho.

To pozvanie sa samozrejme týka nielen priestoru našej domácnosti, ale skôr takej našej súkromnej zóny, našej duchovnej oblasti. Dobré je načúvať a zachytiť pozvanie, ktoré smeruje od Pána Boha, lebo len vtedy stretnutie s Ním, budeme vedieť lepšie prežívať.

V tom čase domáceho stretnutia sme „vzlečení“ od ľudí, od ich prítomnosti. Sme „vzlečení“ z fyzickej skúsenosti spoločnej modlitby. A stalo sa to veľmi rýchlo. Nikto to nepredpokladal, nikto to nečakal. Je to veľmi ťažké, ale to pozvanie, ktoré máme od Pána, všetko mení, alebo všetko môže zmeniť. To záleží od nás.

Nie je to tak, že sme odkázaní na samotu, kvôli nákaze vírusu, ale sme Bohom pozvaní k tej skúsenosti bytia s Ním, v úzkom a blízkom vzťahu. Toto pozvanie všetko mení, lebo v tom pozvaní nám Boh poukazuje na to, čo je dôležité. Lebo tým, že sme „vzlečení“ zo všetkého, máme možnosť sústrediť našu pozornosť len na to, čo je podstatné.

Poľský arcibiskup Grzegorz Ryś hovorí o svojej skúsenosti, keď bol prvýkrát vo Fatime. Vošiel do kaplnky, kde bola adorácia Sviatosti Oltárnej a tam bolo do holej steny vložené samotné kustódium s Eucharistiou (kustódium, je to maličká nádobka, v ktorej sa väčšinou uschováva Eucharistia v bohostánku, aby sa potom mohla umiestniť v monstrancii, ktorá je príliš veľká, a nezmesí sa do bohostánku). Na tej stene nebolo nič iné, len samotná Eucharistia, v spomínanom kustódiu. Nebolo tam žiadne svetlo, neboli tam kvety, nebol tam žiaden obraz, nebol tam ani len krížik. Jednoducho nič. Bola tam úplná prázdnota. Ale v tom, ako spomína arcibiskup, bolo niečo úžasne, jedinečné, nebolo možné sa rozptyľovať, nedalo sa sústrediť na nič iné. Pozornosť bola priamo na Eucharistiu. Človek bol tvárou v tvár s Eucharistiou a koniec, nič viac. Ja a Boh.

Keď sa pozeráme na to, čo nás v týchto dňoch stretlo, môžeme konštatovať, že vlastne k niečomu takému sme teraz pozvaní my. Tú samotu, na ktorú sme odkázaní, môžeme prežiť inak. Nemusí to byť nič negatívne, nemusíme to prežívať v panike, nemusíme sa báť. Môžeme ju prežiť pozitívne, keď samozrejme budeme správne vnímať to pozvanie, ktoré nám dáva Boh. Verím tomu, že On jednoducho chce, aby sme na základe tej Jeho pozvánky nadviazali s Ním nový vzťah, aby sme sa k Nemu priblížili, aby to bol nový začiatok. On, v tej našej prázdnote, chce našu myseľ upriamiť na seba. On chce, aby v tej prázdnote nebolo nič iné, ale aby som tam bol len ja a Boh. Nič viac.

Zaujímavé a dôležité je, aby sme si uvedomili, že aj keď nás Kristus pozýva do tej našej samoty, do tej izbičky kde sme sami, chce aby sme mali istotu spoločenstva.

To znamená, že aj keď sme sami, aj keď cítime tu prázdnotu, nemôžeme zabúdať na to, že patríme do spoločenstva veriacich. V tej samote, v tej mojej izbičke počas modlitby musím pamätať, že aj keď sa modlím sám, tak predsa sa modlím ako člen spoločenstva veriacich ľudí. Hovorí nám o tom samotná modlitba „Otče nás...“ V tejto modlitbe aj, keď sa modlím sám, nehovorím „Otče **môj**“, ale „Otče **náš**“. Takýchto prosieb je v tejto modlitbe viac: „chlieb **náš**“, „odpusť **nám naše** viny, ako aj **my** odpúšťame“, „neuveď **nás** do pokušenia“, „zbav **nás** zlého“. Tá naša súkromná modlitba v žiadnom prípade neznamená, že prerušujeme vzťahy so spoločenstvom. Dokonca je to naopak, je to otvorenie sa veľkému spoločenstvu, ale už bez toho, aby sme sa tvárili pred inými našou zbožnosťou. To už nie je potrebné, lebo nemáme pred kým robiť herecké výkony našej zbožnosti. Tu som len ja a Boh.

V tej mojej súkromnej modlitbe, v malej izbičke sa modlím sám, ale v spoločenstve so všetkými, modlím sa za seba, ale aj za celý svet, za všetkých veriacich aj neveriacich, modlím sa vo svojom mene, ale aj v mene všetkých ľudí.

V tomto všetkom je však dôležitý jeden aspekt, ktorý musí mať miesto, aby tá moja modlitba mala účinok. Je potrebné znamenie pokoja. „Odpusť nám naše viny, ako aj my odpúšťame svojim vinníkom“. Áno, musím odpustiť, lebo predsa o tom hovoríme v našej modlitbe. A tak, je možno ten čas osamote, ten čas

v našej izbičke dobrý, aj pre moje prehodnotenie vzťahov. Možno som sa doteraz celý čas modlil, ale moje srdce nebolo slobodné, možno v mojom srdci bolo a je priveľa nejakej zatrpknutosti voči niekomu alebo voči niečomu.

Milovaní bratia a sestry, milí priatelia, využime ten čas na náš duchovný rast. Urobme všetko, aby naša modlitba bola účinná, preto začnime od znamenia pokoja. Nech ten čas bude skutočným stretnutím s Bohom. Ja a Boh. Ale to „ja“ nemôže byť zaťažené neodpustením, lebo v opačnom prípade to nebude stretnutie: ja a Boh, ale bude to stretnutie: ja a ja.

o. Piotr